

La petjada d'Isidre Sala

El president que el va fitxar i dos excompanys a la defensa del Girona parlen meravelles del jugador amb més partits jugats en la història del club, mort a punt de fer 82 anys víctima d'una llarga malaltia

“Avui dia jugaria a primera divisió, això és indubtable.” Ho afirma Benjamí Colomer, el president del Girona que el va fitxar, i ho corroboren Pere Pla i Mantu Torrent, companys seus a la defensa blanc-i-vermella. La mort als 81 anys d'Isidre Sala Puigdevall (29/09/1940-22/09/2022), víctima d'una llarga malaltia, deixa un buit profund en el futbol gironí. Se n'ha anat el jugador que més partits (432) ha vestit la samarreta blanc-i-vermella, una llegenda que genera consens per la seva classe, dins i fora del camp, i bonhomia.

“Jugava a Figueres, i vaig anar a casa seva a parlar amb el seu pare. El primer que va fer va ser treure la llonganissa i un got de vi.” S'emociona quan ho recorda Benjamí Colomer, que el va incorporar al Girona el 1963. Començava una trajectòria llarguíssima, de 13 temporades, fins a convertir-se en el jugador que més cops ha vestit la blanc-i-vermella. I això que va rebre diverses propostes. “L'Espanyol s'hi va fixar. Ens coneixíem amb Pablo Porta i vam quedar d'acord a traspasar-lo. Però per coses del futbol no es va acabar de fer”, recorda Colomer d'una de les vegades que va estar a punt de perdre'l. El mateix central va prioritzar sempre quedar-se, a prop de casa –la família tenia una explotació agrícola a Vilamallà–, i va competir a tercera amb el Girona, amb tres promocions fallides per pujar. “Era un líder. Ara hauria fet el salt, segur. Va tenir possibilitats de marxar, però aquí hi estava molt bé”, narra Mantu Torrent, amb qui va compartir primer espai a la defensa i després una forta amistat. “Era una gran persona.”

Un altre jugador que va compartir línia defensiva amb Isidre Sala és Pere Pla. “Quan vaig debutar amb 16 anys, em van posar al seu costat. Ell era el lliure i jo, el central marcador. Hi vaig estar tres anys i mig, sempre amb ell. Com a capità i experimentat, manava. Però manava sabent manar, no imposant. Jugar amb ell era una passada”, recorda Pla, que més endavant va veure com l'empordanès l'entrenava a l'Olot.

“Va prioritzar la vessant familiar. Segur que a primera hauria triomfat. Tenia unes facultats físiques que no li calia pas entrenar molt”, hi afegeix amb un somriure Pla. Isidre Sala és l'únic jugador del Girona que va ser olímpic, el 1968 a Mèxic. Va ser un dels que van fer el canvi d'estadi, de Vista Alegre a Montilivi. I va deixar empremta com a capità. “Era un home que es feia estimar per tothom. Un tros de pa. Massa bona persona i tot”, diu Benjamí Colomer. Un cop retirat, va anar sovint a veure partits a Montilivi, fins que la malaltia li ho va impedir. “L'últim cop que va trepitjar la gespa va ser per un reconeixement que vam fer el 2016 a les plantilles de feia 40 anys”, recorda Albert Mateos, exdirectiu del club molt lligat als veterans. “Era un capità molt respectat per tothom, per la plantilla de cada any i també pels rivals.”

La cerimònia en memòria d'Isidre Sala es farà aquest matí a Vilamallà (10.30 h).

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 24-09-2022, Pàgina 2

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/girona/article/2196389-la-petjada-d-isidre-sala.html>